

DILLUNS

Ha tornat el futbol!

Antoni Dalmases

Els nostres antecessors, els romans, que són la gent que van posar els fonaments de tot el que nosaltres som avui, eren gent prudent que acostumaven a dir que si es fan molts escarafalls i es pronuncia el mot "victòria" abans d'hora, sovint els déus, l'atzar o qui sigui que porti les coses d'aquest món, s'enfaden i les torcen per donar una lliçó als qui parlen massa. Per tant, m'aguantaré, miraré de no dir ben bé el que penso, ni com prevec que acabarà això, malgrat que ho penso... I tant si ho penso!

Mentrestant, però, el que sí que puc dir en veu alta és que ha tornat el futbol!

No em refereixo a la idea del joc de la pilota que tots els professionals haurien de tenir, no. Parlo del futbol com a revulsiu, d'aquella sensació estranya que et recorre el cos abans d'un partit, del formigueig creixent que et posa una mica taciturn –a mi m'entra una mena de fred per dins-, que desencadena les contradiccions íntimes –l'ansia lluita amb la por; la prudència amb l'atreviment; l'eufòria amb la racionalitat- i el primer atac contrari et fa pensar que potser amb un empat ja passaríem. Llavors, durant el partit, és estrany, perquè ara, fins i tot quan ens fan un gol (després de la cosa del Chelsea, em passa encara que ens en facin tres...), penso que podem empatar o guanyar, i sí: la majoria de vegades empatem o fins guanyem! Això si no comencem marcant nosaltres i llavors els nois es tanquen darrere i, amb unes angúnies que no s'acaben mai, les treuen totes fins que xiulen el final i hem tornat a guanyar per zero a un. Mentre dura el joc, l'emoció es transmuda en temor, de sobte esdevé desesperació, de cop admiració, després sofriment, tot seguit alegria... Passo per tots els estats que li són permesos a l'ànima humana al llarg dels noranta minuts i escaig que corren pel camp, perquè els xicotets són tan capaços de trenar una jugada increïble, com de clavar-la dins després de dos rebots que acabem suposant intencionats.

I és això, el futbol, exactament: una aglomeració incontrolable d'emocions que es desvetllen al ritme que es mouen els minyons i la bola, fins deixar-me exhaust, cansat com si fos jo qui ha corregut amunt i avall o ha estirat la mà del Valdés per des-

viar el xut enverinat amb la punta dels dits, ja en temps de descompte, que m'hauria sumit en una depressió profunda.

Però quan xiulen el final, amb un esbufec profund deixo anar la tensió acumulada i lentament retorno al món. Passa l'estona i, amb l'emoció ja més apaivagada, un dolç relaxament s'apodera de tot el meu cos. Llavors, molt a poc a poc, per dins sento com els nusos de l'ànima es van desfent, tot torna al seu lloc i la vida reprèn el ritme habitual amb un regustet de felicitat que guspireja en algun racó de la ment per il·luminar molts instants del dia, sobretot quan em desperto a l'endemà, perquè els dilluns difícils tenen un puntet d'alegria que fan creure que potser sí, que el món té alguna cosa lògica que va com cal.

Sí, en tots aquests detalls que he intentat mig explicar, noto que ha tornat el futbol. No negaré que tinc un cert temor, que ja voldria que el futur fos ara mateix per poder respirar tranquil sabent que la Lliga és al sac. I que em sentiria com una merda, si qualsevol accident estúpid desféss la lògica de les coses (els vells recordem el "cas Quini" i com es van perdre punts a raig!). Però també és cert que el futbol de debò és exactament aquest cúmul de sensacions descrites i que els xicotets d'aquesta temporada me les han tornades a desvetllar, després de cinc anys de veure-les quadrades i d'una mena de cremor amarga només de pensar que s'acostava un partit. De pensar "a veïem quants ens en fan", d'un any cap a aquí, podem encarar els partits dient-nos "a veïem quants en fem!". I aquest és el goig del futbol. Els títols encara no, però el futbol sí que ha tornat. De moment, doncs: al-leluia!

